

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ (Λουκ. 8, 5-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Ομιλία στο Γοργόμυλο, στις 16/10/1994)

1. Ο σπόρος που χάθηκε

Μας είπε ο Χριστός: «Υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού». Σε σας έχει δοθεί η δυνατότητα να μάθετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού.

Από που; Από τον λόγο Του. Με τον Λόγο Του. Και για να μας εξηγήσει τι είναι ο λόγος Του, είπε την παραβολή που ακούσαμε σήμερα.

Ήταν ένας σπορέας. Βγήκε να σπείρει. Και έσπειρε όχι όπως σπέρνουν οι άνθρωποι μόνο στην καλλιεργημένη γη αλλά πέταξε τον σπόρο και στον δρόμο και στις πέτρες και στα αγκάθια και στην γη την «αγαθή».

Τι είναι ο σπόρος; Όταν τον βλέπει κανείς, είναι: σιτάρι ξερό, καλαμπόκι ξερό, άλλα σποράκια ξερά, κατάξερα.

Πως φαίνονται; Νεκρά! Και όμως έχουν μέσα τους ζωή.

Έτσι φαίνεται και ο Λόγος του Θεού, για μερικούς ανθρώπους. Νεκρός! «Τι είναι αυτά;», λέει. «Να πάρω να διαβάσω Ευαγγέλιο; Άντε στο καλό σου άνθρωπέ μου, άσε με ήσυχο. Ευαγγέλιο να διαβάσω; Παλαιές ιστοριούλες;» Νεκρά πράγματα του φαίνονται του «έξυπνου» ανθρώπου τα περιεχόμενα στο Ευαγγέλιο. Όπως φαίνεται και σε μερικούς άλλους ανθρώπους, κουτούς και ανόητους, νεκρός ο σπόρος των φυτών.

Αλλά ο σπόρος δεν είναι νεκρός. Άμα πέσει στη γη και ποτιστεί φυτρώνει και βγαίνει όχι απλώς ένα μικρό φυτό, αλλά και δέντρα, τεράστια δέντρα, τα οποία δίνουν ομορφιά, ζωή, ευωδία, τροφή, πλούτο.

Κατά τον ίδιο τρόπο προχωρεί και ο λόγος του Θεού. Ένα σποράκι είναι που άμα απλώσεις το πόδι σου και το «κάνεις έτσι», το κατέστρεψες. Άμα το καλλιεργήσεις και το προσέξεις, ομόρφυνε την ζωή σου, την ανέπλασε και την πλούτησε. Και σπέρνει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και οι ιερείς, κατά εντολή Του, γιατί σπορά είναι το κήρυγμα του λόγου του Θεού.

Ένας άνθρωπος ακούει τον λόγο του Θεού και λέει:

«Καλά είναι αυτά που μας είπε ο παπάς».

Αλλά όταν βγαίνει από την εκκλησία, έρχεται ο διάβολος και του ρίχνει τον λογισμό: «Καλά; τι καλά». Και πως τώρα θα ζήσεις εσύ; Με τον λόγο του Θεού ζούνε; Για να ζήσεις θέλεις σπίτι, αυτοκίνητο, χρήματα, θέλεις εκείνα, θέλεις τα άλλα. Αυτά πως αποκτιούνται; Όσο πιο κατεργάρης είσαι, τόσο πιο εύκολα και πιο πολλά».

«Άσε μας ήσυχους Χριστέ μου», σκέπτεται ο άνθρωπος, και ορμάει να αποκτήσει και να έχει. Μοιάζει, λέει ο Χριστός, ο άνθρωπος αυτός με τον δρόμο. Έπεσε εκεί σπόρος; Έπεσε! Αλλά δρόμος είναι, τον πάτησαν οι περαστικοί και τον έφαγαν τα πουλιά. Τα πουλιά του ουρανού λέει, αλλά εννοεί τα δαιμόνια που πλανούν τους ανθρώπους. Και τους κάνουν να ξεχνούν το ένα και το σοβαρότερο πρόβλημα του κόσμου, την αιώνια ζωή και την απολογία ενώπιον του φοβερού βήματος του Χριστού.

Άλλος σπόρος λέγει, έπεσε στις πέτρες.

Αυτοί είναι οι άνθρωποι που όταν ακούσουν λένε: «τι ωραία πράγματα που ακούσαμε σήμερα! Πως μας τα είπε! Η, διάβασα εκείνο το ωραίο βιβλίο. Μα πόσο συγκινήθηκα, δάκρυσσα, ανατρίχιασα. Έβλεπα την εικόνα του αγίου και αισθανόμουν «πως!».

Αλλά οι άνθρωποι αυτοί έχουν κακομάθει.

Σε τι έχουν κακομάθει; Σε ηδονές και σε διασκεδάσεις. Και όταν τους έρθουν διάφορες γλυκές επιθυμίες δεν ξέρουν να κάνουν πίσω. Και κάνοντας αμαρτίες, για να χορτάσουν τις επιθυμίες τους, ο σπόρος ξεραίνεται και ας φύτρωσε λίγο στην αρχή. Παύει να έχει ενέργεια μέσα στην ψυχή, δεν την αναμορφώνει πια, δεν την ομορφαίνει, δεν καρποφορεί!

Άλλος σπόρος έπεσε μέσα στα αγκάθια.

«Αγκάθια» να δεις στον κόσμο!..

-Ποιά είναι τα αγκάθια; Είναι οι μέριμνες.

-Εγώ, σήμερα έχω δουλειές, λένε πολλοί. Πρέπει να τρέξω για το παιδί μου, για την γυναίκα μου, για εκείνο, για το άλλο. Για την εκκλησία είμαι; Η εκκλησία είναι για τους συνταξιούχους, για εκείνους που δεν έχουν δουλειά. Και πολλά άλλα φλυαρούν που είναι «προφάσεις εν αμαρτίαις». Και έτσι τα αγκάθια της ζωής, τα αγκάθια των περιπετειών και των προβλημάτων μας, καταστρέφουν τον σπόρο που φύτρωσε. Γιατί μέσα στα «αγκάθια» ο λόγος του Θεού μένει

άκαρπος και συνεπώς ανώφελος!

2. Η καλλιέργεια και ο κόπος της

Στο τέλος λέγει η παραβολή, υπάρχει και «γη αγαθή». Είναι αυτοί που ακούνε τον Λόγο του Θεού και καρποφορούν «εν υπομονή».

Τι σημαίνει αυτό; Θέλεις να καρποφορήσει μέσα σου ο λόγος του Θεού; Πρέπει να οπλίσεις τον εαυτό σου με δύναμη ψυχική. Να ορθώσεις το ανάστημά σου εναντίον εκείνων που απειλούν να τον σβήσουν από μέσα σου. Ποιά είναι η δύναμη αυτή;

Η υπομονή, η μακροθυμία, η ηρεμία, η σταθερότητα. Να πεις: «Μέχρι εδώ, παραπέρα δεν πηγαίνω». Γιατί; Είπε ο Χριστός: «τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο να κερδίσει τον κόσμο όλο και ζημιωθεί την ψυχή του, και χάσει την ψυχή του;»

Ελάτε αδελφοί στην θέση των δούλων του Θεού των οποίων κάνουμε τα μνημόσυνα. Τι κέρδος έχουν από ο,τι κατόρθωσαν στην ζωή τους αν έχασαν την ευκαιρία να κάνουν έργα αγαθά και να δείξουν πίστη και αφοσίωση στον Χριστό, για να έχουν την ελπίδα της αιώνιας ζωής; Τι κέρδος έχουν; Τίποτε! «Τι ωφελήσει τον άνθρωπον εάν κερδήση» όχι ένα κτηματάκι στο χωριό του, αλλά «τον κόσμο όλο και χάσει την ψυχή του;»

Μας το λέει ολοκάθαρα ο Χριστός. Χρειάζεται αγώνας. «Αγωνίζεσθε εισελθείν δια της στενής πύλης».

Τι σημαίνει «αγωνίζεσθε»; Κοιτάζουμε γύρω μας και βλέπουμε τα ωραία χωράφια. Μήπως ήταν ανέκαθεν χωράφια; Όχι. Κάποια φορά ήταν βράχια. Αλλά βρέθηκε ένας άνθρωπος, νοικοκύρης, έσπασε και πέταξε τις πέτρες, τα ξεχέρσωσε και τα έκανε καρποφόρα χωράφια.

Είναι όμως καρποφόρα επειδή κάποιος πρόγονος μας πριν από χρόνια τα ξεχέρσωσε; Όχι. Χρειάζεται και τώρα, κάθε χρόνο, κάθε τόσο, να τα καλλιεργούμε, να τα περιποιούμεθα.

Κατά τον ίδιο τρόπο γίνεται και στα πνευματικά. Ήλθε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και ξεχέρσωσε την «χερσωθείσα» από την αμαρτία «φύση». Αλλά χρειάζεται, ο καθένας, το χωράφι που του παρέδωσε ο Θεός με το Άγιο Βάπτισμα, με τα μυστήρια της εκκλησίας και με την Θεία Κοινωνία να το καλλιεργούμε. Η καλλιέργεια θέλει κόπο. Θέλει φροντίδα. Θέλει ιδρώτα. Αν

δεν ιδρώσεις και δεν κοπιώσεις για την ψυχή σου πως θα έχεις αξίωση να πας στην Βασιλεία του Θεού;

Ποιός είναι ο κόπος για την ψυχή μας;

Θα το πούμε. Αυτή την στιγμή είμαστε στην εκκλησία και προσευχόμαστε. Το ότι ήρθαμε στην εκκλησία για να προσευχηθούμε, είναι ένας κόπος.

Όταν γονατίζουμε στο σπίτι μας, μπροστά στην άχραντη εικόνα του Χριστού και της Παναγίας, είναι ένας κόπος πνευματικός.

Όταν έρχεται η Παρασκευή και λέμε: Σήμερα σταυρώθηκε για μας ο Χριστός. Και έχω χρέος να Τον τιμήσω με νηστεία, και νηστεύουμε. Και τότε κάνουμε κόπο πνευματικό.

Όταν έρχεται η Τετάρτη λέμε: Σήμερα πρόδωσε ο Ιούδας τον Χριστό.

Αν ένας μαθητής πρόδωσε, πόσο εύκολο είναι να καταντήσω να Τον προδώσω και εγώ! Βοήθησέ με Χριστέ μου! Εγώ, ξέροντας τι φοβερό είναι να σε προδώσω, νηστεύω. Και Σε παρακαλώ μη με αφήσεις να φύγω από κοντά Σου, να Σε προδώσω.

Έλεγε ένας άγιος, το λέγω και εγώ: «Κράτα με Χριστέ μου κοντά Σου. Πιάσε με από το χέρι. Μη με αφήνεις να Σου φύγω. Και πιστεύω ότι και εγώ θα Σε αρπάξω από το χέρι να μη φύγω από κοντά Σου».

Άλλη περίπτωση: Έρχεται η στιγμή της οργής και του θυμού. Γιατί ανοίγεις το στόμα σου, αδελφέ μου, και βλαστημάς το όνομα του Χριστού; Κοπίασε αδελφέ, σφίξε τα δόντια σου, σφίξε την ψυχή σου, πως θα πάμε στον Παράδεισο;

3. Αγώνας για το ένα

Ρώτησαν έναν Άγιο:

-Πως θα σωθούμε, πάτερ;

Απάντησε:

-Πως είναι δυνατόν, αδελφοί μου, να σωθούμε όταν έχουμε το στόμα μας ανοιχτό και την κοιλιά μας καταβόθρα και τρώμε όποτε θέλουμε, όποια ημέρα

θέλουμε και ο,τι θέλουμε; Άμα αγωνιστείς, να φυλάξεις το στόμα σου καθαρό από λόγια άπρεπα και την κοιλιά σου πειθαρχημένη, θα πειθαρχήσεις ολόκληρο τον εαυτό σου και θα σωθείς. Αλλά για να αποκτήσει ο άνθρωπος δύναμη να φυλάξει σώμα και στόμα καθαρό, χρειάζεται καλλιέργεια. Και η καλλιέργεια γίνεται με τον λόγο του Θεού, που είναι αξίνα για την ψυχή, καλλιεργητικό μηχάνημα.

Όταν αδελφέ ακούς τον λόγο του Θεού, δεν ακούς τον ιερέα. Τον Χριστό ακούς. Τι ανάγκη έχουμε και τι ωφέλεια να ακούσουμε έναν άνθρωπο, τον οποιοδήποτε άνθρωπο, ιδιό μας και όμοιό μας; Αλλά ακούμε όλοι και οι πιστοί και ο ιερέας που μας μιλά την φωνή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ο οποίος μας λέγει:

-Αδελφοί, παιδιά Μου, παιδιά του Επουρανίου Πατέρα:

Μη παύετε να αγωνίζεστε για την αιώνια ζωή, για την Βασιλεία του Θεού. Μη παύετε να καλλιεργείτε την ψυχή σας με την αξίνα του λόγου του Θεού. Φροντίζετε να Τον ακούτε, να Τον διαβάσετε. Είναι τόσο εύκολο! Και τις ώρες που δεν Τον ακούτε και δεν Τον διαβάζετε, αναμοχλεύετέ τον μέσα στην καρδιά σας.

Αδελφοί, παρακαλείτε, υψώνετε μάτια, χέρια και καρδιά προς τον ουρανό, προς τον θρόνο του Πατέρα μας του Επουρανίου και λέγετέ του: «Φύλαξε με Θεέ μου να ενεργώ κατά το θέλημά Σου. Δυναμώσέ με Θεέ μου να ενεργώ και να κάνω τα ευάρεστα ενώπιόν Σου. Αξιώσέ με να είμαι γη αγαθή, καλλιεργημένη. Και να καλλιεργώ τον εαυτό μου, όσο μπορώ περισσότερο»

Να μας αξιώσει ο Θεός και να μας δυναμώσει ο Κύριος, να αγωνιστούμε για το ένα και μοναδικό που αξίζει: για την σωτηρία μας και για την αιώνια ζωή. Αμήν.-